

חור ברשת

ההיסטוריה המצולמת של הספורט

בירושלים נתחה תערוכת ספורט מיוחדת במינה: באולם הכדורסל שבמלחה אפשר למצוא תמונות ספורט נדירות מתחילת המאה ועד ימינו. אפשר למצוא שם תצלום של נשיא המדינה, יצחק בן-צבי המנוח, כשהוא מעניק את גביע המדינה בכדורגל לקפטן קבוצת מכבי תל-אביב. אחרי שזו גברה על ריבתה, מכבי חיפה. מזכיר משהו מהגביע השנה. לידעתכם - פעם, לפני 20 ו-30 שנה, היה נהוג לשחק את מישחק גמר-הגביע בירושלים.

יש גם תצלום של ראש האומזיזיה דאז, מנחם בגין, בשנת 1975, כשהוא בוחן את כושרם של שחקני בית"ר ירושלים. אפשר למצוא גם את בובת-השעווה של השחקן אורי מלמיליאן. שחקן שנכנס לספר ההיסטוריה הספורטיבית של מדינת-ישראל ושל ירושלים. והנה, כך נראה מיגרש ימקא בשנות ה-30, עוד בטרם נבנה עליו מיגרש הכדורגל. והנה ראש-המשלה משה שרת, הפותח את מיגרש הפועל בקטמון הישנה. מיגרש שלמים נהרס. מעניין גם לראות את בנות ישראל כשהן מתעמלות - בתחילת המאה - כשהן לבושות בשמלות. ועוד ועוד. את התערוכה יזם הכתב הפרלמנטרי של על המישמר, מוטי בסוק. בסוק, שהוא משוגע אמיתי לספורט, יזם, אירגן ואסף, בגיבו עיריית ירושלים, תמונות-ספורט נדירות אלה. הוא פנה לאגודות-הספורט הירושלמיות מכבי, בית"ר והפועל, לבתי-הספר, לסינריות העירוניות ואפילו לאנשי ירושלים מפורסמים, שפעם, בעברם הרחוק, עסקו גם בספורט.

ירושלים - גם באריתריאה

אחד התצלומים המפתיעים הוא של שר-התחבורה, חיים קורפו, במדי בית"ר ירושלים - אריתריאה - אחת מקבוצות הכדורגל במחנה המגורשים באפריקה בזמן המנדט.

חיים קורפו: אני שיחקתי בכלם. ההרכב של בית"ר ירושלים היה הרכב טוב מאוד. היו שם רב מילמן, היום יו"ר מועצת המנהלים של שיכון ומיתוח, אברמוביץ, מזכיר קופת החולים הלאר מית בירושלים, בחור אחד בשם פיקל, שהיה תל-אביבי, אבל אימצנו אותו, והמוזקן שבתמונה הוא יעקב סיקא. סיקא היה השוער שלנו, וחוף מזה הוא האיש שהיה עם דויד רזיאל בעיראק. באריתריאה הקמנו קבוצות כדורגל של בית"ר. היו ארבע קבוצות: ירושלים, תל-אביב וח'פה.

היו לנו ביגריספורט שקיבלנו, וחוף מזה היינו תופרים בגדים במחנה. הסמל על התולצה היה " - של ירושלים, הבריטים עוררו אותנו לשחק, ואפילו איפשרו לנו להקים מיגרש. היה לנו שם אפילו מיגרש טניס. הם קיוו שעיסוקים ספורטיביים

חיים קורפו שני מימין, כורע, בקבוצת בית"ר ירושלים-אריתריאה. המוזקן הוא יעקב סיקא, שהיה עם דויד רזיאל בעיראק. קבוצת בית"ר נחשבה כטובה שבקבוצות שהיו במחנה.

למישחקים האלה נגד הצבא הכריטי היו האנגלים מביאים קהל רב. פעם הם אפילו הביאו את קציני-המטה שלהם, שישבו בסודאן. רופא-המחנה היה מומין את ירדיו, והיה אומר להם: "בואו תראו את הכחורים שלי". אני שיחקתי בבית"ר ירושלים-אריתריאה חמש שנים.

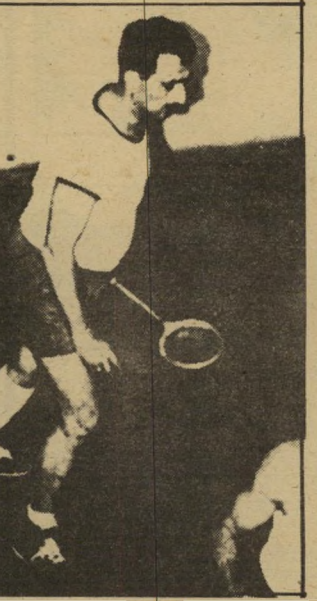
ויצאו לנו את המרץ וישיכחו נסיונות של בריחה. גולת הכותרת היתה תמיד המישחק של נבחרת המחנה, קרי נבחרת בית"ר מכל הערים, מול נבחרת הצבא הבריטי. תמיד ניצחנו את הבריטים, בהפרשים גדולים - 3:5, 0:5, 2:5. היינו נבחרת מצויינת.

מיגרש ימקא פעם, בשנות ה-30, לא היה מיגרש כדורגל בירושלים. אגודת ימקא האוונטגית החליטה להקצות שטח ולבנות עליו מיגרש לאירועי-הספורט בעיר הקדושה.

צעירי הישיבות מצטרפים למכבי (1914) - תלמידי הישיבות בירושלים ביקשו גם הם להתעסק בספורט. הם חובשים תרבושים, במקום כיפות, כמינהג התקופה.

רג'ואן מוריס, כשחקן סקוטי שצעיר, היה סגן אלוף הארץ בתחילת שנות ה-50.

מר כדורגל כדורסלן

באחת התמונות גילינו את מאמן הכדורגל ומי שמכונה מר כדורגל דויד שווייצר. הוא נראה צעיר בארבעים שנה, ולמרבית הפלא - שחקן כדורסל.

דויד שווייצר: התמונה הזו צולמה בשנת 1947. היה אז טורניר על שם ניסן סט, עסקן מהפועל חיפה. נערכו תחרויות בין שלוש הערים, חיפה, ירושלים ותל-אביב.

איך עברתי לכדורגל? פשוט מאוד. כל פעם שהיינו גומרים אימון בכדורסל, היינו משחקים "עמורים". סלי הכדורסל היו תלויים על עמודים בגובה, ולמטה היו שערים קטנים, כמו שערי הקטריגל היום. לשערים הקטנים קראו "עמורים". אני הייתי שחקן עמורים מצויין. פעם ראו אותי מנהלי הפועל תל-אביב בכדורגל והציעו לי לשנות כיוון. עברתי בלי בעיות. הייתי רק בן 20, מוכן לעשות כל ספורט שיציעו.

דויד שווייצר כורע שלישי מימין, כשחקן כדורסל של הפועל תל-אביב, בטורניר שלוש הערים, 1947. בירושלים. דויד שווייצר שבתצלום בן 20 בלבד. אחר-כך ויתר על כדורסל.

כנוס המכבי הראשון בירושלים, תר"פ.

כינוס תר"פ בירושלים, 1920. על שולחן אופייני של בית-ספר, כשליד השולחן ניסא-המורים של הימים ההם, עומד המחנך והמורה דויד ילין, מראשוני המורים בירושלים.